

Бащата на Нютонъ се поминалъ преди раждането му. Майка му следъ три години се оженила повторно и тригодишниятъ Нютонъ билъ даденъ да се възпитава при неговата баба. Но това съвсемъ не било за лошо. Баба му, добра и умна жена, обикнала внучето и малкиятъ Исакъ честито преживѣвалъ у нея до 12-тата си година, като изпозувалъ напълно свободния животъ на селско момче.

Особено добре се чувствувалъ той лѣте, отдалеченъ нѣкъде по брѣга на рѣката, усамотенъ и дълбоко замисленъ — нѣщо необикновено за палатата юношеска възраст. Нютонъ билъ трудолюбивъ и лесно учелъ уроцитѣ си. Като свършилъ селското основно училище, баба му, която познавала голѣмитѣ дарби на момчето, настоявала да продължи учението си въ близкото градче Грентемъ и го настанила на квартира у аптекаря Кларкъ.

Въ ония далечни времена нравитѣ въ градскитѣ училища на Англия били много сурови. Знанията се вкарвали въ детскитѣ глави съ бой и жестоки наказания. Това се понасяло тежко и отъ самитѣ деца. Тази неприветлива обстановка зле подействувала на Нютона. Желанието му да се занимава изчезнало. Той почналъ да тжгува за селския животъ, гдето всичко било тъй просто и гдето живѣлъ съ своигѣ връстници задружно и мирно. По успѣхъ той започналъ да остава надире отъ другаритѣ си.

Но скоро почувствувалъ, че така не може да се продължава, че знанията, за които постъпилъ въ училището, трѣбва да се придобиятъ. За всичко това му помогналъ следния случай.

Единъ день презъ време на междучасието, когато ученицитѣ си почивали, Исакъ стоялъ до огра-